

sourcetilførsel, som fandt sted i forbindelse med økonomiaftalerne sidste år, og det er en aftale, som er finansieret med det finanslovsforslag, som regeringen lagde frem og i øvrigt også har fået vedtaget.

Så de danske amter er altså i den enestående historiske situation, at de i to omgange har fået en ressourceførsel. Det gør, at jeg med sindsro kan påstå, at man ikke kan finde andre eksempler på, at den danske sygehussektor har fået et så stort ressourceløft, som situationen er i indværende år.

Nu er det så op til landets amter at dokumentere ved handling, at de kan løse den opgave, der er en kerneopgave for amterne, nemlig at drive sygehuse, udstyret med flere ressourcer, udstyret med en barriererapport, der viser, at ting kan lade sig gøre, og udstyret med et signal fra regeringen om, at hvis der alligevel skulle være en tue, man er ved at vælte over, er vi sådan set indstillet på at få den ryddet væk.

Der findes ikke nogen gode undskyldninger. Nu er det bare med at komme i gang, og det, der er det helt centrale her og nu, er, at der bliver indgået aftaler med flest mulige private behandlingssteder. Amdrårdsforeningen er som sagt i dialog med et antal i Tyskland, Sverige og Danmark. Jeg så meget gerne, at det forhandlingsforløb kom op i tempo, og selv om der ikke har været spurgt om det, vil jeg gerne benytte lejligheden til at give det tilsagn, at jeg inden for de allernærmeste dage tager en ny dialog med Amdrårdsforeningen for at sikre mig, at man er helt fremme på banen med henblik på at kontrahere med flest mulige sygehuse, så den udvidede patientrettighed, regeringen med opbakning fra et flertal i Folketinget ønsker at give landets patienter den 1. juli, får et så reelt indhold som overhovedet muligt. Det er jo klart, at det er sjovest at have valgfrihed, det er sjovest at have ret til selv at vælge, i hvilken butik man vil handle, hvis der er et udbud, hvis der er et antal butikker at vælge imellem.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Kl. 17.00

Man vendte herefter tilbage til dagsordenens punkt 1 og 2, der var:

1) Forhandling om redegørelse nr. R 8: Økonomi- og erhvervsministerens redegørelse af 8. maj 2002 om udflytning af statslige arbejdspladser.

(Redegørelsen anmeldt 8/5 2002. Redegørelsen givet 8/5 2002. Meddelelse om forhandling 8/5 2002).

2) Forespørgsel nr. F 30:

Forespørgsel til økonomi- og erhvervsministeren:

»Hvilke konkrete planer har regeringen for udflytning af statslige arbejdspladser med henblik på at styrke udviklingen i de dele af landet, hvor udviklingen er svagest?«

Af Kristen Touborg (SF) og Aage Frandsen (SF). (Forespørgslen anmeldt 1/3 2002. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/3 2002).

Forhandlingen genoptoges

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Den første ordfører på mit notat er fru Colette L. Brix.

Colette L. Brix (DF):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for redegørelsen. Det er ikke nemt, men vi må jo finde nogle løsninger.

Dansk Folkeparti lægger som bekendt vægt på at fremme en mere dynamisk udvikling overalt i landet. Vi mener, at det bør være det overordnede formål med den danske regionalpolitik at skabe økonomisk vækst og valgfrihed i alle dele af Danmark, og det betyder, at det bør være muligt gennem ens arbejde at opnå en rimelig levestandard, uanset hvor i landet man bor. Men en ensartet levestandard såvel i by som på land kræver sandelig en meget stor indsats fra mange sider.

Når økonomi- og erhvervsministeren i sin tale siger, at staten ikke kan overtage ansvaret for den regionale udvikling, men at det ligger hos den enkelte region, og når ministeren også siger, at det er de lokale myndigheder og først og fremmest det lokale erhvervsliv, der skal skabe regionens fremtidige udvikling og velstand, savner jeg i nogen grad visionerne. Det bliver